

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 5112220736
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5112220736.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu N. G., narodeného XX. B. XXXX, bývajúceho v Z., T., zastúpeného JUDr. Michalom Kováčom, advokátom so sídlom v Žiline, Sládkovičova 9, proti žalovanému Y. Z., narodenému X. J. XXXX, bývajúcemu v G., G., zastúpenému Advokátska kancelária VARMUS s. r. o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Jozef Vármus, PhD., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6C/115/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. augusta 2016 sp. zn. 5Co/251/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. augusta 2016 sp. zn. 5Co/251/2016 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 26. januára 2016 č. k. 6C/115/2012-397 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom vo výroku bližšie špecifikovaných nehnuteľností. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že dňa 25. marca 2011 uzavrel žalobca ako predávajúci a obchodná spoločnosť GARRET, s. r. o. ako kupujúca kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti. Zmluvné strany sa v zmluve dohodli, že v prípade nezaplatenia celej kúpnej ceny podľa v zmluve dohodnutých podmienok má žalobca ako kupujúci právo jednostranne od zmluvy odstúpiť, pričom odstúpenie je účinné dňom doručenia kupujúcemu. Vklad vlastníckeho práva bol príslušným orgánom povolený 28. marca 2011 rozhodnutím č. V 336/2011. Žalobca listom z 20. apríla 2011, ktorý bol konateľovi kupujúcej doručený toho istého dňa, od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny odstúpil. Obchodná spoločnosť GARRET, s. r. o. ako predávajúca a žalovaný ako kupujúci ešte dňa 25. marca 2011 mali uzatvoriť kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, ktorej vklad vlastníckeho práva bol povolený rozhodnutím príslušného orgánu 28. marca 2011 č. V 338/2011. Súd prvej inštancie riešil ako predbežnú otázku platnosť tejto kúpnej zmluvy. Z dôvodu v konaní dostatočne preukázanej skutočnosti, že kúpnu zmluvu nepodpísali zmluvné strany na tej istej listine, ju považoval za neplatnú. Vychádzal z tvrdení samotného žalovaného ako aj konateľa obchodnej spoločnosti GARRET, s. r. o., že na oboch kúpnych zmluvách slúžiacich ako podklad povolenia vkladu, sa nenachádzal podpis žalovaného. Nestotožnil sa s jeho tvrdením, že kúpnu zmluvu dodatočne podpísal

na príslušnom orgáne povoľujúcom vklad vlastníckeho práva, pretože na kúpnej zmluve (ani na jednom z dvoch súdu predložených vyhotoveniach) sa žiadny iný podpis nenachádzal. Nepotvrdilo sa ani tvrdenie žalovaného o existencii ďalších ním podpísaných rovnopisov kúpnej zmluvy. Existencia ďalších vyhotovení kúpnej zmluvy nebola potvrdená ani výpoveďou svedka Y. Z., brata žalovaného, lebo sám žalovaný a ani konateľ obchodnej spoločnosti GARRET, s. r. o. nevedeli súdu ďalšie vyhotovenia kúpnej zmluvy predložiť a nemali ani vedomosť, kde sa takéto vyhotovenia môžu nachádzať. Vychádzajúc z uvedených skutočností a úvah dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná existencia čo i len jedného vyhotovenia spornej kúpnej zmluvy, na ktorej by sa nachádzal pravý podpis konateľa predávajúceho spoločnosti GARRET, s. r. o. a pravý podpis žalovaného ako kupujúceho. Považoval preto uvedenú kúpnu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon. Platným odstúpením žalobcu od kúpnej zmluvy s obchodnou spoločnosťou GARRET, s. r. o., sa priamo zo zákona obnovilo vlastnícke právo žalobcu k sporým nehnuteľnostiam. Žalobe preto v celom rozsahu vyhovel. Právne vec posúdil podľa § 40 ods. 1 a ods. 3 OZ, § 46 ods. 1 a ods. 2 OZ, § 48 ods. 1 a ods. 2 OZ, § 132 ods. 1 a § 133 ods. 2 OZ.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. augusta 2016 sp. zn. 5Co/251/2016 o odvolaní žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol. Uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že existovali štyri rovnopisy kúpnej zmluvy medzi spoločnosťou GARRET, s. r. o. a žalovaným, čo potvrdzuje aj ustanovenie čl. VII. bod 7 predmetnej kúpnej zmluvy. Existenciu štyroch vyhotovení kúpnej zmluvy nevyučoval ani súd prvej inštancie. Z výpovede svedka Y. Z., brata žalovaného, vyplynulo, že sprostredkoval uzavretie kúpnej zmluvy medzi žalovaným a spoločnosťou GARRET, s. r. o. tak, že štyri vyhotovenia kúpnej zmluvy podpísané žalovaným odovzdal konateľovi spoločnosti GARRET, s. r. o., ktorý mal zabezpečovať úkony smerujúce k povoleniu vkladu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Javí sa preto viac ako pravdepodobné, že príslušný orgán povoľujúci vklad vlastníckeho práva mal k dispozícii vyhotovenia kúpnej zmluvy obsahujúci pravý podpis žalovaného. Opačný výklad by bol nelogický. Zmenil preto rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.] a že rozhodoval nesprávne obsadený súd [§ 420 písm. e) C. s. p.]. Odvolaciemu súdu vyčítal, že vydal nečakané, prekvapivé, nepredvídateľné rozhodnutie, v ktorom absentuje bližšie zdôvodnenie, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil. Rozhodnutie odvolacieho súdu je za nezmeneného skutkového stavu, pretože odvolací súd dokazovanie nezopakoval a ani nedoplňoval, navyše v priamom rozpore s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý sa ohradil proti tvrdeniu o existencii štyroch vyhotovení kúpnej zmluvy. Odvolací súd aj napriek takému konštatovaniu súdu prvej inštancie uviedol, že súd prvej inštancie nevyučoval existenciu štyroch vyhotovení kúpnej zmluvy. Podľa žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo aj tým, že mu odvolací súd neoznámil elektronickými prostriedkami miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj napriek tomu, že o to výslovne vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného požiadal. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. e) C. s. p. uviedol, že rozhodnutie podpísala členka senátu JUDr. Gabriela Veselová, čo je v rozpore so zložením senátu odvolacieho súdu podľa záhlavia dovolaním napadnutého rozsudku, kde vystupuje namiesto nej člen senátu JUDr. Ján Burik. Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmenil a vo veci samej sám rozhodol.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobca neopodstatnene namieta existenciu väd zmätočnosti podľa ustanovení § 420 písm. e) a f) C. s. p. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za riadne, dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnené. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v

stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je podľa § 420 písm. f) C. s. p. prípustné a súčasne tiež dôvodné.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok. Najvyšší súd preto podmienky, za ktorých možno podať dovolanie posudzoval podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa, t. j. podľa Civilného sporového poriadku.

7. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobca odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) a f) C. s. p.

9. Žalobcom namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. e) C. s. p. sa najvyšší súd osobitne nezaoberal, pretože po jej namietaní v podaní z 26. januára 2017, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené 27. januára 2017, vydal odvolací súd opravné uznesenie z 1. februára 2017 sp. zn. 5Co/251/2016, ktorým opravil zrejmu nesprávnosť v záverečnej časti rozsudku spočívajúcu v označení člena senátu podieľajúceho sa na rozhodnutí predmetnej veci. Pôvodne nesprávne označenie členky senátu bolo opravené v súlade so záhlavím rozsudku odvolacieho súdu a zápisnicou o pojednávaní (č. I. 460). Žalobcom označená vada zmätočnosti sa stala preto bezpredmetnou.

10. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. najvyšší súd uvádza, že podľa vyššie spomenutého zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) O. s. p. treba rozumieť taký vadný postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

12. Žalobca odôvodnil porušenie práva na spravodlivý proces okrem iného tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, a že rozhodnutie odvolacieho súdu možno považovať aj za nečakané, prekvapivé, nepredvídateľné.

13. K námietke žalobcu treba uviesť, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto

rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.“ (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach práve pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najmä vtedy, ak odvolací súd zmeňuje rozsudok prvej inštancie. V takomto prípade odvolací súd musí podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

16. V danej veci odvolací súd zmenu rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil tým, že „na základe celého vykonaného dokazovania mal odvolací súd za preukázané, že existovali štyri rovnopisy predmetnej kúpnej zmluvy (čo nevylučoval ani súd prvej inštancie). Dva rovnopisy zmluvy boli podané na kataster nehnuteľností a po jednom mali k dispozícii predávajúci a kupujúci. Z čl. VII. bod 7 spornej kúpnej zmluvy vyplýva, že podľa obsahu zmluvy kúpna zmluva bola vyhotovená v štyroch exemplároch v slovenskom jazyku. Po doplnení dokazovania na základe výzvy adresovanej účastníkom a svedkovi, po zrušení veci odvolacím súdom bolo zistené, že ani jeden z účastníkov nedisponuje ďalším rovnopisom kúpnej zmluvy a na katastri (v archíve a v zbierke listín) sú založené dva rovnopisy kúpnej zmluvy. Z výpovede svedka Y. Z. vyplynulo, že svedok sprostredkoval uzavretie kúpnej zmluvy, pričom kúpne zmluvy vyhotovoval právnik v štyroch rovnopisoch a tieto štyri rovnopisy kúpnej zmluvy T. G. odovzdal svedkovi, ktorý ich predložil odporcovi na podpis a takto podpísané kúpnej zmluvy v štyroch rovnopisoch odovzdal svedkovi T. G., ktorý zabezpečoval konanie o vklad týchto zmlúv do katastra nehnuteľnosti. Javí sa preto ako viac než pravdepodobné, vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností a vykonaných dôkazov, že kataster odvkladoval kúpnu zmluvu, ktorá obsahovala pravý podpis odporcu. Opačný výklad v tomto smere by bol nelogický. Pokiaľ odvolateľ vo svojom odvolaní dedukoval, ako mohlo dôjsť k zámene pravej kúpnej zmluvy s podpisom odporcu (žalovaného) za falošnú kúpnu zmluvu neobsahujúcu jeho vlastnoručný podpis, odvolací súd sa týmito tvrdeniami odvolateľa nemohol zaoberať (tvrdeniami, že G. krstná matka zobrala domov tú kúpnu zmluvu, ktorá obsahovala pravý podpis odporcu za účelom jej zámény s kúpnu zmluvou, ktorá podpis odporcu

neobsahovala), odvolací súd sa týmito tvrdeniami zaoberať nemohol, pretože neboli ani dostatočne preukázané.“.

17. Vychádzajúc z odôvodnenia odvolacieho súdu nie je zrejmé na základe akých vykonaných dôkazov odvolací súd dospel k záveru o existencii štyroch rovnopisov kúpnej zmluvy. Z odôvodnenia nevyplýva ani to, aký vplyv má podľa odvolacieho súdu existencia štyroch rovnopisov kúpnej zmluvy na jej platnosť. Chýba myšlienkový postup odvolacieho súdu, ktorý by dostatočne dával odpoveď na otázku, prečo bol odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie toho názoru, že podpisy žalovaného a konateľa GARRET, s. r. o. sa nachádzali na tej istej listine a teda, že išlo o platný právny úkon. Absentuje aj zdôvodnenie ako odvolací súd vyhodnotil skutočnosť, že súdu boli predložené len dve vyhotovenia kúpnej zmluvy, ktoré pravý podpis žalovaného neobsahujú. Záver, že kataster „odkladoval“ kúpnu zmluvu, ktorá obsahovala pravý podpis žalovaného, je postavený na pravdepodobnosti, čo je neprípustné. Ak sa odvolací súd odmietol zaoberať tvrdením žalovaného, že došlo k zámene kúpnych zmlúv na príslušnom orgáne povoľujúcom vklad vlastníckeho práva, je potom celé rozhodnutie odvolacieho súdu vnútorne rozporné, pretože tento vychádzal z ničím nepodloženej skutočnosti o povolení vkladu na základe platnej kúpnej zmluvy. V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu následne úplne absentuje zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Odvolací súd v rozsudku nezrejmil svoje skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Možno preto skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

18. Odvolací súd zároveň pochybil, keď bez toho, aby dokazovanie zopakoval, dospel k odlišnému skutkovému záveru než súd prvej inštancie. Odvolací súd, pokiaľ sa chcel od súdom prvej inštancie prijatého skutkového záveru o existencii štyroch rovnopisov kúpnej zmluvy odchyliť (viď v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie č. l. 417 spisu), mal vykonať dôkaz listinou, vykonať výsluch svedkov Y. Z. a T. G.. Ak tak odvolací súd neurobil a vyvodil odlišný skutkový záver bez toho, aby dokazovanie v potrebnom rozsahu sám zopakoval, porušil ustanovenie § 384 ods. 1 C. s. p. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k zamietnutiu žaloby, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie.

19. Napokon odvolací súd nepostupoval správne, keď aj na výslovnú žiadosť právneho zástupcu žalobcu, aby mu boli doručované písomnosti elektronicky, uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného (č. l. 450), mu neoznámil touto formou termín a miesto verejného vyhlásenia rozsudku.

20. Na základe zhora uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o tak závažné pochybenia odvolacieho súdu, ktoré znemožnili žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Dovolanie žalobcu je preto v zmysle citovaného ustanovenia prípustné a zároveň aj dôvodné. Najvyššiemu súdu neostalo iné, než napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 C. s. p.).

21. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.